

ми...

Целгуба изтръпна. Ами ако латинецът дойде сега? Какво щеше да стане? А той щеше да дойде направо на пейката, при която те винаги сядаша. Тя се опита да се изправи. Но калояновата ръка здраво я стисна за китката. Тя се покори, с неизказан ужас ~~и~~ отново ^{седна} и зачака.

Смени се трета нощна стража. Но латинецът не идваше. Месецът преваля повече от половината си път, небето стана бледозелено, после тъмномораво край ръба на Хемуса, но императорът ^{все} не идваше. Целгуба едновременно се радваше и тъжеше. Защо пак не беше дошъл? Слава богу, че не беше дошъл!...

На другия ден императорът отново не се яви никъде. На третия, на четвъртия - също. Така мина една седмица.

Калоян успокоя ^{с/} всичките си съмнения. Разчисти някои люде, в които нямаше особено доверие, като ги изпрати да служат в по-далечни крепости. Уговори ~~с~~ куманите да изпратят отрядите си щом минат горещините и начело на верните си войски слезе на юг, да сложат български войски в югозападните градища и закрепи свободата ^{в пределите на}

Долна земя, в родината на Кирил и Мегодий. И обсади най-напред силната ^{твърдина} крепост на град Сер, ^{в която латинците се държат} ~~зато~~ ^{зато} укрепени.

А Целгуба се луташе като вълчица из палата, из градините, кършеше пръсти в копнеж и безпокойство, не спеше по цели нощи, ~~но~~ гордият пленник не слезе повече.

Така минаха ^{много} още десет дни.

Целгуба обедуля. Тя трябваше на всяка цена да узнае всичко. Но как? Кой можеше да ѝ помогне? Най-сетне тя се довери на старата си куманска прислужница. Разправи ѝ всичко, помоли я за съвет, закле я във всички богове да ѝ помогне... Бодуен ^{на} трябваше да узнае ^{така} за ~~вещта~~ която тя бе ~~измислила~~ ^{измислила}. Целгуба му предлагаше себе си и свободата...